

Любов

Ірина Жиленко

Була я пташкою – і ти мене спіймав
І небо взяв у придане за мною
Я стала квіткою – і ти мене зірвав.
Та й досі пахне дім у нас весною.
Я стала яблуком.
Зостався по літах лиш смак медовий на твоїх вустах.
А я тепер у срібному вінці.
Тепер я свічка у твоїй руці.
Тобі ще світло? Але ж день мине
Для чорних днів прибережи мене. Не задмухни.
Бо взята тишною, – уже не буду я тобі жоною...
Я буду тінню, голосом, луною.
Тож будеш ти крізь темряву людську на голос мій незрячий йти за мною. І
кликати... Але кого? Яку?
Ту пташку, що і спіймана – літала?
Ту квітку, що і зірвана – цвіла?
Те яблуко, що дітьми проростало?
Ту свічку, що і згаснувши – була?
Кого ти кликатимеш, друже мій, тривожно?
Ким я була? І ким я буду, Боже?
Господь мені всміхнеться:
“Не жалій і не тривожся. Буде все, як треба.
Пташина знов повернеться у небо.
А квітка знов цвістиме на землі.
І в яблука є ціль, і місце є,
А свічка зійде в Царствіє моє...” –
А що ж із ним залишиться,
Господь, в тих чорних днях, у світі зловорожім? –
Твоя любов, дитя, твоя любов... І милість Божа.